

Arrest

nr. 293 757 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 11 september 2021, dient op 13 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker 21 december 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 21 februari 2021.

1.3. Op 13 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 16 maart 2023 en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren en getogen in het subdorp Bilo, gelegen in het dorp Aziz Khan Khats, in het district Qargayi en de provincie Laghman. U woonde hier samen met uw vader, moeder, zus en drie broers.

Uw problemen begonnen toen de taliban uw dorp bezochten en bij uw thuis langskwamen om naar eten te vragen. Uw vader weigerde dit en werd in elkaar geslagen. U stelde voor een klacht in te dienen bij de autoriteiten, uw vader weigerde dit te doen. De dag nadien vertrok uw vader naar zijn werk. U ging naar de dichtstbijzijnde checkpost, één kilometer van uw thuis en diende een klacht in tegen de taliban bij de commandant Zabi Ullah. Omdat ze u niet vertrouwden gingen enkele soldaten nadien mee op patrouille in de buurt. U reed met hen mee in de pick-up tot thuis. U toonde hen langs welke kant de taliban na hun bezoek wegvluchtten. Enkele dorpsgenoten zagen u tijdens die rit en informeerden uw vader alsook de taliban hiervan. Die avond biechtte u alles op aan uw vader, die erg boos werd omdat u ondanks zijn raad toch een klacht ging indienen. In de nacht was er een groot lawaai aan uw huis. Uw vader linkte dit onmiddellijk aan uw klacht en zei u te vluchten richting uw oom. De taliban zagen dat uw vader u over de muur hielp en openden het vuur op u terwijl u vluchtte door de velden. Gezien u zich verstopte in de planten, slaagden ze er niet in u te raken. U liep tot bij uw maternale oom die in het dorp Mera Qala woonde, dertig minuten wandelen van bij uw thuis en vertelde hem alles. Hij reed enkele uren later tot bij uw thuis en trof daar uw dode vader aan. Uit angst dat zijn familie in de problemen kwam, belde hij zijn zoon en droeg hem op u weg te brengen. U reed met uw neef naar Kabul en verbleef er één nacht. Nadien reisde u verder met de bus naar Nimroz. Vervolgens vluchtte u via Pakistan naar Iran en zo verder naar Turkije.

In Turkije hoorde u van uw oom dat de taliban uw huis vernielden. Uw moeder, broers en zus gingen daarop bij uw maternale oom wonen. Op 8 sawr 1397 (28 april 2018) ontving uw oom een eerste dreigbrief. Hij werd ervan verdacht u te huisvesten en geboden u te overhandigen aan de taliban. Op 5 jawza 1397 (26 mei 2018) ontving hij een tweede dreigbrief, waarin hij nogmaals werd verplicht u over te dragen. Gezien uw oom geen gevolg gaf aan de voorgaande brieven, werd er op 3 saratan 1397 (24 juni 2018) een derde brief aan de moskee opgehangen. Hierdoor kwamen de dorpsgenoten te weten dat uw oom uw familie hielp en kwam hij in de problemen. De dorpingen waren bang dat de problemen van uw familie aanleiding zouden geven voor nieuwe problemen in het aanliggende dorp Mera Qala, hetgeen zij wouden vermijden. De malik van het dorp heeft bemiddeld tussen uw oom en de dorpsgenoten door garant te staan voor uw familie.

U verklaarde twee maanden onderweg te zijn geweest naar Turkije. Daar verbleef u vervolgens drie jaar in de hoop ooit te kunnen terugkeren naar Afghanistan. Gezien dat onmogelijk was, begon u te werken om uw verdere reis te bekostigen. U reisde in vijf maanden verder naar België. U kwam op 11 september 2021 in België aan, waar u op 13 september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische asielinstanties. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de klacht die u tegen hen ging indienen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de volgende documenten neer: een foto van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een foto van de taskara van uw moeder, zus, en drie jongere broers, een foto van de taskara van uw maternale oom, drie dreigbrieven van de taliban, een foto van de taskara van de malik, een foto van de brief van de dorpsoudere, een foto van het paspoort van uw vader, twee foto's van uw dode vader, twee foto's van uw vernielde huis, een foto van u op uw werk in Turkije en een foto van u en uw reisgezellen onderweg.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder wordt door het CGVS vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de klacht die u tegen hen ging indienen. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt opgemerkt dat uw problemen begonnen toen de taliban uw familie om eten vroegen. Er kunnen enkele vraagtekens worden geplaatst bij de interne logica van uw verklaringen. De taliban kwamen op een dag met zeven of acht personen bij uw thuis om naar eten te vragen. Uw vader weigerde dit, waarop ze hem in elkaar sloegen (NPO, p. 6). Het was echter niet ongewoon dat de taliban naar uw dorp kwamen. Zo verklaarde u dat zij het dorp wel vaker in de nacht bezochten en dan steeds om belastingen of eten vroegen aan de dorpsgenoten (NPO, p. 11). Indien de taliban regelmatig in de nacht aanwezig was in uw dorp, lijkt het toch een riskante reactie van uw vader om dit simpele verzoek van de taliban te weigeren. Hiermee zou hij zichzelf en zijn familie namelijk onnodig in het vizier brengen. U verklaart dat uw vader aangaf geen eten te hebben, hetgeen toch bedenkelijk is, gezien uw vader groenten teelde op velden die hij pachtte, en zelfs een deel van de oogst kon verkopen (NPO, p. 8). Dat hij dan dit verzoek van zeven of acht talibanleden geweigerd zou hebben, komt dan ook weinig geloofwaardig over.

Vervolgens ging u, tegen de wil en buiten medeweten van uw vader om, een klacht indienen bij de dichtstbijzijnde checkpoint (NPO, p. 11). Het is een opvallende keuze dat u de klacht zonder medeweten van en tegen de wil van uw vader in toch ging indienen, zeker gezien uw vader duidelijk had laten verstaan dat dit te gevaarlijk was, en hij niet wou “dat er iets zou gebeuren met ons of de andere dorpsgenoten” (NPO, p.11). Daarenboven ging u dit doen in een gebied waar het naar eigen zeggen niet veilig was en waar redelijk veel taliban aanwezig was, en was de overheid in uw regio vrij hulpeloos en konden ze niet veel doen (NPO, p. 10). Daarbij is het toch opmerkelijk dat u de klacht ging indienen bij het dichtstbijzijnde checkpoint waarbij u risico liep dat iemand met slechte intenties dit kon hebben opmerkt. U stelt nog dat u ervan uitging dat het uw plicht was om de klacht in te dienen. U had verwacht dat de veiligheidssituatie er beter van zou worden (NPO, p. 17). Daarnaast had de taliban uw vader op dit bezoek toch ernstig fysiek aangepakt hetgeen u in de toekomst wou voorkomen (NPO, p. 11). Deze uitleg kan uw handelwijze evenmin begrijpelijk maken. Indien u er immers van uit ging dat de overheid vrij hulpeloos was (NPO, p. 9), is het niet aannemelijk dat u uzelf en uw familie zou blootstellen aan een dergelijk risico door toch de klacht in te dienen, zowaar bij het dichtstbijzijnde checkpoint. Nog opvallender is dat u zich vervolgens door een pick-up gevuld met soldaten liet afzetten bij uw thuis. Gevraagd naar de reden dat u ervoor koos mee te reizen met de soldaten, verklaart u dat u verplicht werd met de soldaten mee te gaan om zo meer informatie te geven en om te tonen langs welke kant zij vluchtten. Gevraagd of u de soldaten uitlegde dat uw vader niet wist dat u de klacht kwam indienen, zegt u dat de soldaten u niet vertrouwden en u het daarom via deze weg diende te laten zien. Om welke reden de soldaten iemand die ze niet vertrouwden dan lieten meereizen blijft verder onduidelijk (NPO, p. 16-17). Het lijkt echter moeilijk te begrijpen dat de soldaten er geen begrip voor zouden hebben om niet samen te rijden vlak nadat u de klacht ging indienen. Deze onlogische redenering doet dan ook afbreuk aan de afgelegde verklaringen over de klacht.

Ten derde merkt het CGVS op dat de gebeurtenissen tot aan de vlucht enorm snel op elkaar volgen. Daags na het verzoek van de taliban om voedsel gaat u een klacht indienen. De taliban komt dit in diezelfde namiddag nog te weten en in de daaropvolgende nacht wordt uw familie direct bezocht met de bedoeling u op te pakken. Dit snelle optreden staat evenwel in schril contrast met de knullige manier waarop zij u vervolgens lieten ontkomen. Immers slaagde u er naar eigen zeggen in om op de vlucht te slaan, hetgeen op spectaculaire wijze gebeurt, over de muur, op blote voeten en door de beek richting uw ooms huis. De taliban vuren daarbij nog kogels op u af, maar missen want u kan zich in de planten verstoppen. Dit is wel een heel ongeloofwaardige gang van zaken. U rent een half uur verder tot bij uw oom en vertelt hem alles. Enkele uren daarna gaat uw oom direct naar uw familie toe waar hij uw dode vader vindt. In diezelfde ochtend vertrekt u dan samen met uw neef naar Kabul, daar blijft u één nacht, waarna u uw reis verderzet tot in Turkije (NPO, p. 11,12). Dat deze handelingen zo snel op elkaar zouden volgen, en uw vertrek uit Afghanistan in een handomdraai lijkt te zijn geregeld, is toch wel opmerkelijk, en maakt dat er verdere vragen rijzen bij de plausibiliteit van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden gewezen op de gebrekkige geloofwaardigheid van uw verklaringen rond de dreigbrieven. Er wordt opgemerkt dat u het bestaan van deze documenten geheel onvermeld liet op het moment van uw interview bij de DVZ. Gezien u al sinds uw verblijf in Turkije in 2018 op de hoogte was van het bestaan van de brieven, is het toch opmerkelijk dat u ze niet eerder heeft vermeld. Op het

persoonlijk onderhoud bij het CGVS geeft u drie dreigbrieven af (stukken 2,3 en 4). Gevraagd naar de reden waarom u op DVZ geen documenten voorlegde, geeft u aan dat u pas ten tijde van dit interview te horen kreeg dat u documenten diende voor te leggen om uw verhaal te staven. Gevraagd naar de reden waarom u evenmin melding maakte van het bestaan van de brieven, geeft u aan dat men u ten tijde van het DVZ interview niet volledig liet uitspreken. U heeft naar eigen zeggen wel brieven vermeld, maar men vertelde u dat u dit op het tweede interview kon meebrengen en bespreken (NPO, p. 14). Het spreekt voor zich dat deze uitleg het niet ter sprake brengen van het bestaan van deze belangrijke bedreigingen tegen uw persoon niet kan rechtzetten.

Het CGVS staat verder nog stil bij de timing van ontvangst van de dreigbrieven. Uw oom ontving de eerste dreigbrief in op 8 sawr 1397, hetgeen overeenkomt met 28 april 2018 (stuk 4). Op het moment van de eerste brief was u in Turkije. U kwam daar aan in januari 2018 (NPO, p. 10) na een reis van twee maanden. U kwam het bestaan van de brieven daarbij steeds via uw oom te weten de dag nadat ze bij hem gegeven werden (NPO, p. 13). Uw familie woonde dus in januari 2018 al bij uw oom, en zij woonden daar reeds sinds de vernieling van uw huis. Volgens u zijn de taliban uw oom beginnen lastigvallen omdat ze door de verhuis te weten kwamen dat hij uw familie hielp (NPO, p. 18). Het is opmerkelijk dat de taliban daarbij minimaal vier maanden wachtten, tot eind april 2018, om uw oom voor het eerst met een brief te benaderen. Het feit dat de taliban maanden na de verhuis wachtten om uw oom te bedreigen, strookt allerminst met de snelle en direct handelswijze die zij naar uw eigen zeggen eerder toepasten bij het bezoek bij uw thuis. Meer nog, indien zij ervan uitgingen dat u bij uw oom woonde, hetgeen ook in de brief vermeld staat (stuk 4 – vertaling), lijkt het wel zeer onwaarschijnlijk dat de taliban een dreigbrief zouden sturen naar uw oom, in plaats van u persoonlijk te bezoeken, zoals zij eerder hadden gedaan. Het sturen van een dreigbrief gaf u immers de kans om te vluchten, hetgeen u ook al geruime tijd had gedaan. Het sturen van drie brieven staat daarenboven in zwaar contrast met de eerder geschetste directe en gewelddadige reactie van de taliban jegens u en uw vader, waarbij zij op u schoten en uw vader zo hard sloegen dat hij stierf (NPO, p. 7, 11). De reden dat de taliban in dit opzicht zouden kiezen voor het versturen van drie brieven, strookt niet met de algehele logica van uw verhaal. Dient bovendien te worden vastgesteld dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan zeer gemakkelijk op nietreguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse documenten kunnen worden verkregen. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om zonder meer geloof te kunnen hechten aan de verklaringen die hieruit voortvloeien.

Naast de brieven legt u op datum van het persoonlijk onderhoud uw taskara, die van de malik, uw oom, moeder, zus en broers neer (stukken 1, 5, 8, 9, 10, 11, 12 en 13). De door u voorgelegde taskara's doen op geen enkele wijze afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en staven enkel de identiteit van de betrokkenen, die hier niet ter discussie staan. U legt ook foto's van uw overleden vader neer (stukken 15 en 16). U Een foto levert evenwel geen sluitend bewijs van de identiteit van de overledene, noch van de beweerde context waarin deze persoon om het leven zou zijn gekomen. U legt ook een foto van uw vernielde huis neer (stuk 17 en 18). Ook hier wordt opgemerkt dat een foto onmogelijk oorzaak, reden en actor van de vernieling kan aantonen, hetgeen er ook weer voor zorgt dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Tot slot legt u een foto van het paspoort van uw vader neer (stuk 7). Bij dit stuk wordt een opmerkelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen vastgesteld. Op het paspoort staat namelijk dat uw vader een winkelier is. Op het persoonlijk onderhoud beweert u echter dat uw vader in de landbouw werkte en andermans gronden pachtte. Indien er geen werk was op het land, pleisterde hij muren (NPO, p. 8). Dit is toch een vrij opmerkelijk verschil. Het geheel aan documenten slaagt er niet in om uw onaannemelijke verklaringen recht te zetten.

Bijgevolg kan u in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Bilo in het dorp Aziz Khan Khats, in het district Qargayi en de provincie Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op**

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden

vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en stelt dat de verwerende partij ten onrechte besluit dat hij niet aan deze definitie voldoet.

Verzoeker geeft een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Vervolgens stelt hij dat bijzondere aandacht dient te worden besteed aan zijn intellectueel vermogen, zijn jonge leeftijd en aan het feit dat hij op het moment dat hij Afghanistan verliet, zijnde vijf jaar geleden, nog minderjarig was.

Verzoeker benadrukt dat over zijn Afghaanse afkomst geen twijfel bestaat.

Hij haalt vervolgens aan dat de commissaris-generaal hem niet op tegenstrijdigheden heeft kunnen betrappen en dat hij op een zeer consequente en duidelijke wijze heeft gepraat over zijn problemen met de taliban. Hij is formeel dat zijn relaas strookt met de werkelijkheid.

Waar de commissaris-generaal stelt dat de reactie van zijn vader riskant was door de taliban te weigeren eten te geven, legt hij uit dat hij verklaard heeft dat zijn vader op zich niet weigerde om eten te geven, maar dat hij aangaf dat hij geen eten had, wat de taliban beschouwden als een weigering. Hij voegt nog toe dat zijn familie bovendien te kampen had met een zwaar tekort aan voedingsmiddelen en verwijst voorts naar algemene informatie waaruit blijkt dat Afghanen met honger kampen.

Hij bevestigt dat hij buiten het medeweten van zijn vader om een klacht heeft ingediend bij de dichtstbijzijnde checkpoint. Hij heeft hieromtrent duidelijk verklaard dat hij vond dat het zijn plicht was.

Hij wijst erop dat hij heeft uitgelegd dat hij een zekere druk ondervond om mee te rijden met de pick-up vol soldaten om hen zo informatie te kunnen geven over de vluchtroute van de taliban.

De motivering omtrent de snelle gang van zaken acht hij niet consequent nu verweerder meestal oordeelt dat verzoekers om internationale bescherming niet snel genoeg op de vlucht slaan.

Hij herhaalt dat men hem tijdens het interview bij de DVZ niet lieten uitspreken. Hij zou wel degelijk melding hebben gemaakt van de dreigbrieven, maar men zou hem verteld hebben dat hij dit op het tweede interview diende mee te brengen. Dit zou niet vermeld staan in het verslag.

Hij meent dat het niet ondenkbaar is dat de taliban er vier maanden over deden om zijn familie te lokaliseren.

Tenslotte verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio en citeert hij in zijn verzoekschrift vanaf pagina 9 t.e.m. p. 11 (laatste pagina van zijn verzoekschrift) uit een rapport waarvan hij de bron niet vermeldt.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. Bijzondere procedurele noden

In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij nog minderjarig was toen hij Afghanistan verliet en stelt hij dat er bijzondere aandacht moet worden besteed aan zijn intellectueel vermogen en jeugdige leeftijd.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met verzoekers leeftijd en maturiteit en verwijst in dit verband naar de motivering in de bestreden beslissing inzake de afwezigheid van bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat zijn intellectuele vermogens dermate beperkt zouden zijn dat hij niet bij machte mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te volbrengen en in dit kader gedegen verklaringen af te leggen. Met betrekking tot het feit dat hij als minderjarige Afghanistan heeft verlaten, dient opgemerkt dat hij verklaarde dat hij zeventien à achttien jaar in zijn dorp “Bello” in de regio “Kats” in Afghanistan heeft gewoond (NPO, p. 4), waardoor hij alleszins geen *infans* meer was op het moment waarop hij zijn herkomstland heeft verlaten. Daarnaast blijkt dat hij in Afghanistan tot de vijfde graad naar school is gegaan (AD CGVS, Verklaring DVZ, 17.12.2021, punt 11; NPO, p. 7) en hij een beetje leerde lezen en schrijven in Pasthu (NPO, p. 8). Verzoeker maakte geen gewag van bijzondere procedurele noden in zijn hoofde (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Ook in het verzoekschrift toont verzoeker in het geheel niet aan dat hij dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens dusdanig zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over zijn eigen achtergrond, problemen en situatie. Verzoeker brengt geen attest bij waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat, enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoeker in het kader van de persoonlijke onderhouden, al dan niet omwille van voormelde reden, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat het verhoor op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem gestelde vragen over zijn achtergrond, situatie en problemen.

Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest hij gedood te worden door de taliban omwille van de klacht die hij tegen hen heeft ingediend.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vrees niet aannemelijk weet te maken en baseert hij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Het komt weinig geloofwaardig over dat zijn vader de taliban, die het dorp vaak bezochten, zou weigeren om eten te geven daar hij zo zichzelf en zijn familie onnodig in het vizier zou brengen;
- ii) Het is een opvallende keuze dat verzoeker een klacht indient zonder medeweten en tegen de wil van zijn vader te meer nu (a) zijn vader duidelijk had laten verstaan dat dit te gevaarlijk was en hij niet wou “dat er iets zou gebeuren met ons of de andere dorpsgenoten”; (b) verzoeker dit deed in een gebied waar

het naar eigen zeggen niet veilig was, waar redelijk veel taliban aanwezig waren en waar de overheid vrij hulpeloos was en niet veel kon doen; (c) verzoeker het risico liep dat iemand met slechte intenties hem zou opmerken tijdens het indienen van die klacht bij het dichtstbijzijnde checkpoint

iii) Het is nog opvallender dat verzoeker zich in een *pick-up* gevuld met soldaten liet afzetten bij zijn thuis en het is onduidelijk waarom de soldaten, iemand die ze niet vertrouwden, lieten meereizen;

iv) De gebeurtenissen tot aan verzoekers vlucht volgen elkaar enorm snel op, wat verdere vragen doet rijzen bij de plausibiliteit van zijn asielrelaas.

iv) Verzoekers verklaringen over de dreigbrieven zijn niet geloofwaardig omdat (a) hij die dreigbrieven onvermeld liet op het moment van zijn interview bij de DVZ, terwijl hij er al van op de hoogte was tijdens zijn verblijf in Turkije in 2018; (b) de verklaringen omtrent de timing van ontvangst van de dreigbrieven niet geloofwaardig zijn; (c) Afghaanse documenten in Afghanistan zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, kunnen worden verkregen.

v) De overige neergelegde documenten doen niet anders oordelen nu (a) de taskara's enkel de identiteit van de betrokkenen staven, die hier niet ter discussie staan; (b) de foto's van zijn overleden vader geen sluitend bewijs leveren van de identiteit van de overledene, noch van de beweerdde context waarin deze persoon om het leven zou zijn gekomen; (c) de foto van zijn vernielde huis onmogelijk de oorzaak, reden en actor van de vernieling kan aantonen, hetgeen er ook weer voor zorgt dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen hierover; (d) de foto van het paspoort van zijn vader een opmerkelijke tegenstrijdigheid bevat omdat erop staat vermeld dat zijn vader een winkelier is, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud beweert dat zijn vader in de landbouw werkte en andermans gronden pachtte.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch in zijn geheel nalaat om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

In navolging van de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat verzoekers asielrelaas getuigt van een opeenstapeling van onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden. Vooreerst is het zeer eigenaardig dat verzoekers vader, ondanks de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp, een simpel verzoek van de taliban om eten te krijgen zo maar zou weigeren, maar dan wel te bang zou zijn om een klacht tegen hen in te dienen nadat hij door de taliban werd geslagen (NPO, p. 7). Hetzelfde geldt m.b.t. zijn betoog in het verzoekschrift, waar hij tracht te preciseren dat zijn vader niet weigerde, maar enkel meedeelde dat hij geen voedsel had. Hoewel verzoeker inderdaad verklaard heeft dat zijn vader tegen de taliban had gezegd dat hij geen voedsel had, (NPO, p. 11) ontbeert dit iedere logica nu zijn vader werkte in de velden in het dorp waar de taliban aanwezig was en er groenten teelde om ze te verkopen (NPO, p. 8). Dat hij er dan van uitging dat hij er zich zo simpelweg vanaf kon maken door hen mee te delen dat hij geen voedsel had en dit ondanks zijn hierboven beschreven werkzaamheden, tart alle verbeelding en is nefast voor de geloofwaardigheid van zijn relaas. Waar hij in het verzoekschrift nog toevoegt dat zijn familie te kampen had met een zwaar tekort aan voedingsmiddelen ter verantwoording waarom zijn vader zo zou hebben gereageerd betreft dit slechts een *post factum* bewering, die geen weerslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud te meer nu verzoeker verklaarde dat indien er geen werk was op de velden, zijn vader dan met een man ging werken om te pleisteren (NPO, p. 8). Verzoeker verwijst voor het overige, ter staving van zijn bewering dat er een tekort is aan voeding, slechts naar algemene informatie zonder deze *in concreto* op zijn persoonlijke situatie toe te passen, waardoor dit geen ander licht kan werpen op de beoordeling van zijn vrees en zijn vluchtrelaas. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en worden mede bij gebrek aan dienstig verweer door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Vooreerst wordt opgemerkt dat uw problemen begonnen toen de taliban uw familie om eten vroegen. Er kunnen enkele vraagtekens worden geplaatst bij de interne logica van uw verklaringen. De taliban kwamen op een dag met zeven of acht personen bij uw thuis om naar eten te vragen. Uw vader weigerde dit, waarop ze hem in elkaar sloegen (NPO, p. 6). Het was echter niet ongebruikelijk dat de taliban naar uw dorp kwamen. Zo verklaarde u dat zij het dorp wel vaker in de nacht bezochten en dan steeds om belastingen of eten vroegen aan de dorpsgenoten (NPO, p. 11). Indien de taliban regelmatig in de*

nacht aanwezig was in uw dorp, lijkt het toch een riskante reactie van uw vader om dit simpele verzoek van de taliban te weigeren. Hiermee zou hij zichzelf en zijn familie namelijk onnodig in het vizier brengen. U verklaart dat uw vader aangaf geen eten te hebben, hetgeen toch bedenkelijk is, gezien uw vader groenten teelde op velden die hij pachtte, en zelfs een deel van de oogst kon verkopen (NPO, p. 8). Dat hij dan dit verzoek van zeven of acht talibanleden geweigerd zou hebben, komt dan ook weinig geloofwaardig over.”

Dat verzoeker zonder medeweten van zijn vader een klacht zou indienen tegen de taliban terwijl zijn vader dit uitdrukkelijk niet wenste omdat hij niet wilde dat er iets met hen of met de dorpsgenoten zou gebeuren (NPO, p. 11), is allerm minst aannemelijk. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker, zich bewust van het gevaar, een klacht zou indienen bij een checkpoint, waaromtrent hij zelf stelt dat die soldaten hulpeloos zijn en niet veel konden doen (NPO, p. 9). Door in zijn verzoekschrift louter te bevestigen dat hij dit inderdaad heeft gedaan omdat hij vond dat het zijn plicht was, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn gezegden tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, wat bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Dat verzoeker zijn eigen gezin aan een dergelijk risico zou blootstellen, terwijl hij blijkbaar wist dat de soldaten toch niet veel konden doen en nadat zijn vader hardhandig werd aangepakt door de taliban, acht de Raad net zomin als de commissaris-generaal geloofwaardig. De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Vervolgens ging u, tegen de wil en buiten medeweten van uw vader om, een klacht indienen bij de dichtstbijzijnde checkpoint (NPO, p. 11). Het is een opvallende keuze dat u de klacht zonder medeweten van en tegen de wil van uw vader in toch ging indienen, zeker gezien uw vader duidelijk had laten verstaan dat dit te gevaarlijk was, en hij niet wou “dat er iets zou gebeuren met ons of de andere dorpsgenoten” (NPO, p. 11). Daarenboven ging u dit doen in een gebied waar het naar eigen zeggen niet veilig was en waar redelijk veel taliban aanwezig was, en was de overheid in uw regio vrij hulpeloos en konden ze niet veel doen (NPO, p. 10). Daarbij is het toch opmerkelijk dat u de klacht ging indienen bij het dichtstbijzijnde checkpoint waarbij u risico liep dat iemand met slechte intenties dit kon hebben opmerkt. U stelt nog dat u ervan uitging dat het uw plicht was om de klacht in te dienen. U had verwacht dat de veiligheidssituatie er beter van zou worden (NPO, p. 17). Daarnaast had de taliban uw vader op dit bezoek toch ernstig fysiek aangepakt hetgeen u in de toekomst wou voorkomen (NPO, p. 11). Deze uitleg kan uw handelwijze evenmin begrijpelijk maken. Indien u er immers van uit ging dat de overheid vrij hulpeloos was (NPO, p. 9), is het niet aannemelijk dat u uzelf en uw familie zou blootstellen aan een dergelijk risico door toch de klacht in te dienen, zowaar bij het dichtstbijzijnde checkpoint. Nog opvallender is dat u zich vervolgens door een pick-up gevuld met soldaten liet afzetten bij uw thuis. Gevraagd naar de reden dat u ervoor koos mee te reizen met de soldaten, verklaart u dat u verplicht werd met de soldaten mee te gaan om zo meer informatie te geven en om te tonen langs welke kant zij vluchtten. Gevraagd of u de soldaten uitlegde dat uw vader niet wist dat u de klacht kwam indienen, zegt u dat de soldaten u niet vertrouwden en u het daarom via deze weg diende te laten zien. Om welke reden de soldaten iemand die ze niet vertrouwden dan lieten meereizen blijft verder onduidelijk (NPO, p. 16-17). Het lijkt echter moeilijk te begrijpen dat de soldaten er geen begrip voor zouden hebben om niet samen te rijden vlak nadat u de klacht ging indienen. Deze onlogische redenering doet dan ook afbreuk aan de afgelegde verklaringen over de klacht.”* Waar verzoeker er nog op wijst dat hij heeft uitgelegd dat hij een zekere druk ondervond om mee te rijden met een pick-up vol soldaten met de bedoeling informatie te kunnen verschaffen over de vluchtroute van de taliban, komt hij ook hier niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen, wat wederom niet beschouwd kan worden als een dienstig verweer.

Waar verzoeker de motivering omtrent de snelle gang van zaken niet consequent acht omdat de commissaris-generaal meestal zou oordelen dat verzoekers om internationale bescherming niet snel genoeg op de vlucht slaan, kan hij de Raad niet overtuigen. Volgens zijn verklaringen zouden taliban zich reeds op dezelfde dag waarop verzoeker zijn klacht had ingediend, naar zijn thuis hebben begeven. Dermate snelle en efficiënte reactie enerzijds staat haaks op het feit dat zij verzoeker dan simpelweg laten ontsnappen doordat hij in de planten kon verdwijnen en dit zelfs nadat zij op hem hadden geschoten (NPO, p. 11) anderzijds. Het betoog in het verzoekschrift, waarbij hij nog toevoegt dat het niet ondenkbaar is dat de taliban er vier maanden over deden om zijn familie te lokaliseren, staat opnieuw in schril contrast met de eerder vermelde snelle manier van reageren van de taliban en is geenszins van die aard om de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te ontcrachten: *“Ten derde merkt het CGVS op dat de gebeurtenissen tot aan de vlucht enorm snel op elkaar volgen. Daags na het verzoek van de taliban om voedsel gaat u een klacht indienen. De taliban komt dit in diezelfde namiddag nog te weten en in de daaropvolgende nacht wordt uw familie direct bezocht met de bedoeling u op te pakken. Dit snelle optreden staat evenwel in schril contrast met de knullige manier waarop zij u vervolgens lieten ontkomen. Immers slaagde u er naar eigen zeggen in om op de vlucht te slaan, hetgeen op spectaculaire wijze*

gebeurt, over de muur, op blote voeten en door de beek richting uw ooms huis. De taliban vuren daarbij nog kogels op u af, maar missen want u kan zich in de planten verstoppen. Dit is wel een heel ongeloofwaardige gang van zaken. U rent een half uur verder tot bij uw oom en vertelt hem alles. Enkele uren daarna gaat uw oom direct naar uw familie toe waar hij uw dode vader vindt. In diezelfde ochtend vertrekt u dan samen met uw neef naar Kabul, daar blijft u één nacht, waarna u uw reis verderzet tot in Turkije (NPO, p. 11,12). Dat deze handelingen zo snel op elkaar zouden volgen, en uw vertrek uit Afghanistan in een handomdraai lijkt te zijn geregeld, is toch wel opmerkelijk, en maakt dat er verdere vragen rijzen bij de plausibiliteit van uw asielrelaas.”

Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat hem geen tegenstrijdige verklaringen kunnen worden verweten en waar hij benadrukt dat zijn relaas strookt met de werkelijkheid, stipt de Raad aan dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt geoordeeld dat het gegeven dat hij de dreigbrieven tijdens zijn verhoor bij de DVZ onvermeld liet, nefast is voor de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker werd bij de DVZ nochtans gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn herkomstland (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punt 3.5) en gaf hierbij ook aan dat de taliban hem na zijn vertrek nog zijn komen opzoeken. Dat hij dan geen melding maakte van dreigbrieven die zijn familie had ontvangen na zijn vertrek en waarvan hij steeds onmiddellijk door zijn oom op de hoogte werd gesteld (NPO, p. 11) doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn relaas. Indien verzoeker effectief de taliban zou vrezen, kan niet worden ingezien waarom verzoeker dermate belangrijke informatie die betrekking heeft op de kern van zijn asielrelaas onvermeld zou laten. De bestreden beslissing luidt hieromtrent op goede gronden als volgt: *Voorts dient te worden gewezen op de gebrekkige geloofwaardigheid van uw verklaringen rond de dreigbrieven. Er wordt opgemerkt dat u het bestaan van deze documenten geheel onvermeld liet op het moment van uw interview bij de DVZ. Gezien u al sinds uw verblijf in Turkije in 2018 op de hoogte was van het bestaan van de brieven, is het toch opmerkelijk dat u ze niet eerder heeft vermeld. Op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geeft u drie dreigbrieven af (stukken 2,3 en 4). Gevraagd naar de reden waarom u op DVZ geen documenten voorlegde, geeft u aan dat u pas ten tijde van dit interview te horen kreeg dat u documenten diende voor te leggen om uw verhaal te staven. Gevraagd naar de reden waarom u evenmin melding maakte van het bestaan van de brieven, geeft u aan dat men u ten tijde van het DVZ interview niet volledig liet uitspreken. U heeft naar eigen zeggen wel brieven vermeld, maar men vertelde u dat u dit op het tweede interview kon meebrengen en bespreken (NPO, p. 14). Het spreekt voor zich dat deze uitleg het niet ter sprake brengen van het bestaan van deze belangrijke bedreigingen tegen uw persoon niet kan rechtzetten.”*

Waar hij in zijn verzoekschrift herhaalt dat men hem tijdens het interview bij de DVZ niet liet uitspreken, dat hij toen wel degelijk melding heeft gemaakt van de dreigbrieven, dat hem verteld werd dat hij deze op het tweede interview diende mee te brengen en dat dit alles niet vermeld werd in het verslag, kan hij geenszins worden bijgetreden. Niet alleen maakt de vragenlijst CGVS geen enkele melding van het woord ‘dreigbrief’, bovendien maakte hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, geen enkele opmerking omtrent het verloop van het interview bij de DVZ. Hij verklaarde dat het interview bij de DVZ goed verlopen is, hij niets toe te voegen heeft, hij de tolk er goed verstond en dat hij alle redenen heft kunnen geven waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient (NPO, p. 3). Het is dan ook in die omstandigheden weinig ernstig in hoofde van verzoeker om plots en nadat hij geconfronteerd wordt met de bestreden beslissing, kritiek te uiten op het verhoor afgenomen bij de DVZ.

De motieven die betrekking hebben op de inhoud van de dreigbrieven worden door verzoeker in hun geheel onbesproken gelaten. Deze overwegingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en luiden als volg: *“Het CGVS staat verder nog stil bij de timing van ontvangst van de dreigbrieven. Uw oom ontving de eerste dreigbrief in op 8 sawr 1397, hetgeen overeenkomt met 28 april 2018 (stuk 4). Op het moment van de eerste brief was u in Turkije. U kwam daar aan in januari 2018 (NPO, p. 10) na een reis van twee maanden. U kwam het bestaan van de brieven daarbij steeds via uw oom te weten de dag nadat ze bij hem gegeven werden (NPO, p. 13). Uw familie woonde dus in januari 2018 al bij uw oom, en zij woonden daar reeds sinds de vernieling van uw huis. Volgens u zijn de taliban uw oom beginnen lastigvallen omdat ze door de verhuis te weten kwamen dat hij uw familie hielp (NPO, p. 18). Het is opmerkelijk dat de taliban daarbij minimaal vier maanden wachtten, tot eind april 2018, om uw oom voor het eerst met een brief te benaderen. Het feit dat de taliban maanden na de verhuis wachtten om uw oom te bedreigen, strookt allerm minst met de snelle en direct handelswijze die zij naar uw eigen zeggen eerder toepasten bij het bezoek bij uw thuis. Meer nog, indien zij ervan uitgingen dat u bij uw oom*

woonde, hetgeen ook in de brief vermeld staat (stuk 4 – vertaling), lijkt het wel zeer onwaarschijnlijk dat de taliban een dreigbrief zouden sturen naar uw oom, in plaats van u persoonlijk te bezoeken, zoals zij eerder hadden gedaan. Het sturen van een dreigbrief gaf u immers de kans om te vluchten, hetgeen u ook al geruime tijd had gedaan. Het sturen van drie brieven staat daarenboven in zwaar contrast met de eerder geschetste directe en gewelddadige reactie van de taliban jegens u en uw vader, waarbij zij op u schoten en uw vader zo hard sloegen dat hij stierf (NPO, p. 7, 11). De reden dat de taliban in dit opzicht zouden kiezen voor het versturen van drie brieven, strookt niet met de algehele logica van uw verhaal. Dient bovendien te worden vastgesteld dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan zeer gemakkelijk op nietreguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen worden verkregen. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om zonder meer geloof te kunnen hechten aan de verklaringen die hieruit voortvloeien.”

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel verweer voert tegen de motieven betreffende de door hem neergelegde stukken. Daar die motieven onbesproken worden gelaten en zij pertinent en draagkrachtig zijn, worden zij integraal overgenomen door de Raad: *“Naast de brieven legt u op datum van het persoonlijk onderhoud uw taskara, die van de malik, uw oom, moeder, zus en broers neer (stukken 1, 5, 8, 9, 10, 11, 12 en 13). De door u voorgelegde taskara’s doen op geen enkele wijze afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en staven enkel de identiteit van de betrokkenen, die hier niet ter discussie staan. U legt ook foto’s van uw overleden vader neer (stukken 15 en 16). U Een foto levert evenwel geen sluitend bewijs van de identiteit van de overledene, noch van de beweerde context waarin deze persoon om het leven zou zijn gekomen. U legt ook een foto van uw vernielde huis neer (stuk 17 en 18). Ook hier wordt opgemerkt dat een foto onmogelijk oorzaak, reden en actor van de vernieling kan aantonen, hetgeen er ook weer voor zorgt dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hierover.*

Tot slot legt u een foto van het paspoort van uw vader neer (stuk 7). Bij dit stuk wordt een opmerkelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen vastgesteld. Op het paspoort staat namelijk dat uw vader een winkelier is. Op het persoonlijk onderhoud beweert u echter dat uw vader in de landbouw werkte en andermans gronden pachtte. Indien er geen werk was op het land, pleisterde hij muren (NPO, p. 8). Dit is toch een vrij opmerkelijk verschil. Het geheel aan documenten slaagt er niet in om uw onaannemelijke verklaringen recht te zetten.

De Raad benadrukt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Deze vrees of dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of dit risico concreet aannemelijk te maken, *quod non in casu*. De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en blijven integraal overeind.

Voorgaande vaststellingen volstaan aldus voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten

slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker voert weliswaar aan dat er honger heerst in Afghanistan, doch toont hiermee niet aan dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij Afghanistan diende te verlaten of die er toe leiden dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1.406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken. M.b.t. de veiligheidssituatie citeert verzoeker louter uit een bron zonder deze te benoemen en zonder hierbij in te gaan op zijn

persoonlijke regio van herkomst, Laghman.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO